

ДРУЗІ З ТАБОРУ

Спочатку Едісону здавалося, що він не вписується в цю групу.

Хейлі Янсі

(Грунтується на справжніх подіях)

Едісон бив носом по землі. Усі інші хлопці розмовляли і встановлювали намети. Але він нікого не знав.

Сім'я Едісона припинила ходити до церкви невдовзі після того, як вони переїхали до Іспанії. Але згодом хлопці з приходу прийшли до нього додому і запросили його в похідний табір. Тоді йому це здавалося цікавим, але тепер Едісон сумнівався, чи хотілося йому тут бути. Здавалося, що він не вписується у цю групу.

Двоє хлопців, Дієго і Хуан, підійшли до Едісона. “Хочеш бути з нами в наметі?”—запитав Дієго.

Едісон видихнув і усміхнувся. “Звісно”.

“Чудово!—сказав Хуан.—А потім ми можемо піти поплавати”.

Хлопчики поставили свої намети і побігли до річки. Вода була холодною, але Едісон цього не помічав, так йому було радісно. Після обіду хлопці з провідниками пішли в похід. Вони повернулися перед заходом сонця і тоді допомогли розкласти багаття.

“Яка в тебе сім'я?”—запитав Хуан.

Едісон поклав купу гілок біля багаття. “У мене класні батьки. А моя сестра—найкращий друг. Ми переїхали сюди з Еквадора”.

Широко усміхаючись, Дієго і Хуан подивилися одне на одного.

“Ми також з Еквадору!”—сказав Хуан.

Дієго розстібнув куртку, щоб показати свою футболку. На ній була емблема футбольної команди Еквадора!

“Нічого собі!—сказав Едісон.—За чим з Еквадору ви найбільше сумуєте?”

Дієго і Хуан засміялися. “За їжею!”—вигукнули вони разом.

Хлопці продовжували розмовляти про те, за чим з Еквадору вони сумували і що їм подобалося стосовно життя в Іспанії. Едісону подобалося, як легко було спілкуватися з Дієго і Хуаном.

Потім підвівся один із провідників, брат Сіснерос. “Привіт усім! Ми б хотіли завершити цей вечір зборами свідчень”.

Один за одним хлопці і провідники вставали і ділилися своїми свідченнями. Їхні слова справляли такий вплив на серце Едісона, що йому здавалося, ніби він був огорнутий теплою ковдрою.

Підвівся Дієго. “Я знаю, що Церква істинна. Я знаю, що Бог є моїм Батьком і що Ісус Христос—мій Спаситель”.

Тепле почуття стало ще сильнішим. *Я б теж хотів це знати*,—подумав Едісон.

Коли він повернувся додому з табору, слова Дієго не виходили у нього з голови. Йому б хотілося ходити до церкви і дізнаватися більше про Ісуса разом з Дієго і Хуаном.

Того дня за вечерю папа запитав: “Як тобі було в таборі?”

“Це було чудово!—сказав Едісон.—Ми плавали, ходили в похід і розкладали багаття. Я навіть знайшов двох друзів, які також з Еквадору!”

“Це чудово! Треба запросити їх до нас у гості”,—сказала мама.

Едісон зробив паузу. “А ми могли б знову почати ходити до церкви?”

Якийсь час мама і папа нічого не відповідали. Потім мама прокашлялася. “Якщо ти хочеш, то можеш піти,—сказала вона,—Але ми з папа не підемо”.

Едісон відкинувся на стілець. Він не хотів іти до церкви сам. Можливо йому слід бути вдома з сім'єю.

Потім Едісон згадав тепле відчуття, яке мав під час зборів свідчень. Навіть якщо його сім'я не хотіла ходити до церкви, Едісон хотів ходити.

Крім того, він не буде один. Едісон усміхався під час вечері. Потім він узяв телефон. Він знав друзів, з якими міг піти до церкви! ●

Ця історія сталася в Іспанії.